

Mariana MITRA-NITA
Ovidius University of Constanta
Faculty of Law and Administrative Sciences

INTERDISCIPLINARY ANALYSIS OF THE INCEST CRIME

Keywords
Incests,
Immoral aspect,
Offense,
State policy,
Interdisciplinary,
Causality

Abstract

Incests are, unfortunately, an undeniable reality. This is, in addition to its immoral aspect, an offense with particularly serious consequences for the genotype of the human species and for the normal and natural evolution of man. Nowadays, incest is an offense, but in ancient times not only it did not constitute an illicit fact, but it was raised to the rank of state policy, being practiced in marriages between members of the same family, especially in the Egyptian royal courts. Later, however, human society has identified the unfavorable repercussions of these practices, forbidding them and blaming them under various forms and reactions, trying to prevent their realization by becoming aware of their harmfulness. The analysis of incest must be done from its farthest sources, reaching to this day. Moreover, incest carries an interdisciplinary approach, by reference to its nature.

NOȚIUNI INTRODUCTIVE

Ideea de a scrie despre incest mi-a venit când am observat multitudinea de recidive în plan social cu privire la această faptă. Incestul este o faptă antisocială cu grave și multiple repercursiuni în ceea ce privește calitatea vieții omului, privit din punct de vedere biologic/genetic, social, moral și religios. Incestul este nu numai o infracțiune incriminată și pedepsibilă din punct de vedere penal, dar în egală măsură acesta reprezintă o faptă a omului interzisă și de către normele morale și teologice.

Abordarea pe multiple planuri a incestului a conturat nu numai preocuparea juriștilor, dar în același timp a fost un subiect de mare interes și pentru sociologi, filosofi, teologi și nu în ultimul rând psihologi. Tocmai de aici, putem vorbi despre abordarea interdisciplinară a acestui subiect.

Din punct de vedere etimologic, cuvântul incest provine din latinescul *incestus*, practică prin care se înțeleg activitățile cu caracter sexual între rude în linie directă sau între frați și surori.

În majoritatea culturilor dezvoltate, incestul reprezintă un subiect tabu, având în vedere implicațiile deloc plăcute din punctele de vedere mai sus-menționate. Opinia și concepția statelor diferă mult în poziția lor față de incest. Se observă că unele state sunt tolerante în această privință, însă marea majoritate descurajează în mod expres aceste practici, de la propagarea tabuurilor până la incriminarea lor Codurile Penale.

În țări precum: Franța, Olanda, Spania, Turcia, China, Rusia, Coasta de Fildeș, Israel, Benelux și Portugalia incestul nu este incriminat când este desfășurat între persoane adulte. În opoziție cu aceste state, următoarele îl incriminează în mod expres în Codurile lor penale: Ucraina, Slovenia, Slovacia, Polonia, Norvegia, Suedia, Ungaria, Grecia, Bulgaria, Irlanda, Elveția, Croația sau Cipru. În toate statele menționate, incestul are aceeași semnificație, adică întreținerea de activități sexuale între ascendenți și descendenți, precum și între frați și surori, de altfel singurele rude în linie colaterală între care subzistă această infracțiune, neextinzându-se și asupra verilor.

În perioada contemporană, incestul, ca infracțiune se pedepsește cu pedeapsa închisorii, deci cu o sancțiune privativă de libertate. În statele europene, limitele de pedeapsă variază între câteva luni și un maxim de 8 ani. În state precum Italia, sancțiunile cresc dacă unul dintre făptuitori este un minor. Rațiunea legiuitorului se întemeiază pe considerentul că un minor este încă o persoană în formare, în perioada dobândirii unui mod armonios și corect de dezvoltare și nu în ultimul rând pe

considerentul că minorul este încă o persoană credulă, ușor de manipulat și controlat.

Un aspect demn de luat în discuție, în abordarea acestui subiect, este de a ști dacă infracțiunea subzistă și în cazul părinților cu copii lor vitregi, deci ai soțului sau soției din altă căsătorie. Astfel, în Codul penal al statului Missouri se consideră incest și relația de natură sexuală cu copilul vitreg, atâta timp cât căsătoria subzistă. Dar, în caz de divorț, părintele vitreg s-ar putea chiar și căsători cu fostul copil vitreg.

Abordarea incestului reprezintă un subiect abordat și de către biserică. Astfel, din punct de vedere religios, practicile incestuoase sunt strict și în mod expres interzise. În Cartea Sfântă a creștinătății, Biblia, mai precis în Vechiul Testament se interzice incestul, prin textul din Levitic 18:6: „*Nici unul din voi să nu se apropie de ruda lui de sânge, ca să-i descopere goliciunea. Eu sunt Domnul*”. Pentru o cât mai profundă acuratețe, textul biblic definește clar care sunt considerate rude de sânge și respectiv cu cine este interzisă căsătoria. În această categorie intră: părinții, inclusiv părinții vitregi, soră, frate, nepot sau nepoată, mătușă, soția fratelui, mătușa de pe unchi, noră, etc. Se observă că textul biblic extinde cu mult categoriile de persoane între care este interzisă această practică, spre deosebire de actualmentele reglementări juridice în materie.

ASPECTE ISTORICE

Despre practicile incestuoase s-a vorbit mult și în mitologie și în mod implicit și în istorie. Astfel, observăm că incestul este o practică cu o vechime îndelungată, care se pierde în negura istoriei, practică existentă în mod legal și chiar ridicată la rang de politică de stat din cauza necunoașterii consecințelor negative în planul degenerării speciei umane. Din dorința conducătorilor de a nu împărți conducerea, puterea sau averea, își căsătoreau copii între ei, sau chiar părinții se căsătoreau cu copiii lor. Din documentarea pe acest subiect, am remarcat multe, enorm de multe cazuri de incest, dar vreau să evidențiez, cu această ocazie, doar pe cele care mi s-au părut mai grăitoare, sau care au avut un impact major în istorie. Mitologia spune că Antigona a fost fiica lui Oedip, regele cetății Teba, ea fiind născută din relația incestuoasă a acestuia cu mama sa, Iocasta. Despre Cleopatra, regina Egiptului, se presupune ca s-a născut din părinți care erau frate și soră și că aceasta la rândul său a fost obligată, din rațiuni pur politice, să se căsătorească pe rând cu cei doi frați ai săi Ptolemeu al XIII-lea și Ptolemeu al XIV-lea. Unele scrieri istorice ne relevă faptul că Lucrezia Borgia a avut relații incestuoase cu fratele său, Cesare Borgia, dar și cu tatăl său, Rodrigo Borgia. Maria Antoaneta, cea care a fost regină a Franței, a fost acuzată de comiterea gravelor infracțiuni de înaltă trădare și de

incest cu fiul său, în vârstă de numai 9 ani. Pentru aceste acuze, aceasta a fost executată prin ghilotinare în anul 1973, dar cele incriminate nu au fost niciodată dovedite. Observăm că, în această perioadă, incestul era considerat o faptă extrem de gravă, sancționat cu pedepse extrem de dure.

REGLEMENTAREA JURIDICĂ A INFRAȚIUNII DE INCEST ÎN ACTUALA VIZIUNE A LEGII PENALE DIN ROMÂNIA.

Rațiunea incriminării incestului subzistă și se întemeiază pe considerente de ordin medical, mai precis de ordin genetic și biologic, de altfel, incestul fiind o faptă nonviolentă a celor ce o practică și bazat pe liberul lor consimțământ.

În evoluția dreptului penal român, incestul a fost incriminat în toate Codurile penale, legiuitorul penal dorind să treacă dincolo de interdicția moralo-medicalo-teologică, mergând până la interdicția sub aplicarea de sancțiuni penale. În Codul Penal Carol al II-lea, incestul era incriminat în art. 447, fiind o infracțiune contra familiei, nu contra vieții sexuale cum a apărut în Codul Penal din 1969

În actualul Cod penal, incestul este reglementat în Titlul VIII, în cadrul capitolului II, care incriminează infracțiunile contra familiei. În Codul penal din 1969, incestul era reglementat în cadrul capitolului referitor la infracțiunile contra vieții sexuale. Astfel, în art. 377, incestul este definit ca fiind: *“Raportul sexual consimțit, săvârșit între rude în linie directă sau între frați și surori, se pedepsește cu închisoare de la 1 la 5 ani.”*

Actualul legiuitor a menținut aproape în totalitate definiția dată de vechiul Cod, cu precizarea că în trecut nu se utiliza cuvântul *“consimțit”* și pedeapsa era mai mare și anume între 2 și 7 ani închisoare”

În ceea ce privește obiectul juridic special al incestului, acesta a dat naștere la multe opinii controversate în literatura de specialitate. Dar, în opinia majoritară, dominantă acesta este format din totalitatea relațiilor sociale privitoare la viața sexuală, care trebuie să se desfășoare în condiții care nu afectează calitățile biologice și morale ale existenței umane. Pericolul grav al comiterii acestei fapte îl reprezintă producerea de degenerări pentru specia umană.

Alți autori (M. Udroui, 2017, p.585) apreciază că valoarea socială lezată în concret este normalitatea și moralitatea vieții sociale, achiesând la concepția promovată de către profesorul Valerian Cioclei (V. Cioclei, 2009, p.48), nefăcând nicio referire la aspectul biologic, ci numai la cel etic și moral. Într-o altă opinie (A. Boroi, 2014, p.700), obiectul juridic special îl formează relațiile sociale privitoare la viața de familie, care trebuie să se desfășoare în condiții care să nu afecteze calitățile biologice și morale ale speciei umane.

Perspectiva clujeană apreciază că valoarea socială lezată este moralitatea vieții de familie, din perspectiva conduitelor de natură sexuală, dar și a aspectelor ce țin de sănătatea sau viabilitatea produsului unor relații incestuoase (S. Bogdan, D.A. Șerban, G. Zlati, 2014, p.739).

Se observă că, indiferent de opinie, incestul lezează două categorii de relații sociale, și anume: cele care țin de ocrotirea familiei și cele care se referă la normala desfășurare a vieții sexuale, apărând ca o veritabilă infracțiune complexă.

Referitor la existența obiectului material, în literatura de specialitate există controverse, unii autori susținând că această infracțiune nu are obiect material (M. Udroui, 2017, p.585, A. Boroi, 2014, p.701, S. Bogdan, D.A. Șerban, G. Zlati, 2014, p.739). Pe de altă parte, alți autori (T.Toader, 2009, p.141, I. Pascu, V. Lazăr, 2004, p.187) susțin că ar exista un obiect material și anume corpul persoanei cu rol pasiv.

Personal, achiesez la prima opinie, deoarece incestul este o infracțiune consimțită de ambii parteneri, fiind o infracțiune bilaterală, în care ambii participanți au calitatea de autori, nici măcar de coautori. Dacă ar exista un minim act de contrângere morală sau fizică, fapta ar reprezenta viol. În cazul în care există o eroare cu privire la calitatea acestora de rude, atunci va opera eroarea ca și cauză de neimputabilitate, fie pentru ambii parteneri, fie numai pentru cel care s-a aflat în eroare. Dacă unul dintre parteneri este un minor care nu răspunde penal (nu are împlinită măcar vârsta de 14 ani), dar care nu a fost supus nici unui fel de contrângere și nici nu avea o vârstă prea mică, care să îl transforme în subiect pasiv al infracțiunii de viol, nici măcar în acest caz corpul acestuia nu va reprezenta obiect material al infracțiunii.

În ceea ce privește subiecții infracțiunii, cu referire specială la cel activ, precizăm că incestul presupune obligatoriu un raport sexual între 2 persoane de sex diferit, fiind astfel o infracțiune bilaterală, cu un subiect activ plural, răspunzând penal ambele persoane implicate. Subiecții sunt calificați sau circumstanțiați, în sensul că sunt rude în linie directă sau frați și surori. Incriminarea nu se extinde și asupra verișorilor sau nepoți cu unchi sau mătuși. Este posibilă și participația în forma instigării și a complicității.

Se pune des întrebarea dacă această infracțiune mai subzistă și în cazul persoanelor adoptate, sau dacă sunt copiii vitregi ai făptuitorului, ori frați vitregi între ei, nici uterini nici cosangvini. În opinia unor autori (T.Toader, 2009, p.141, I. Pascu, V. Lazăr, 2004, p.188) incestul se va reține în continuare ca infracțiune, deoarece ar leza relațiile sociale referitoare la moralitatea actelor dintr-o familie. Dar, trebuie menționat că în aceste cazuri, pericolul pe care îl reprezintă rațiunea incriminării incestului, nu mai există, deoarece lipsește componenta

genetică. Deci, dacă nu se alterează genotipul speciei umane de ce să mai reținem această infracțiune?

Subiectul pasiv al incestului de regulă nu există, fiind în opinia unor autori o infracțiune fără victimă. Dar, cum statul este protectorul și garantul calității vieții sociale, sub toate aspectele sale, majoritatea doctrinarilor apreciază că subiectul pasiv al incestului este statul. În caz contrar nemaexistând o reacție penală, deoarece așa cum se afirmă în criminologie, reacția penală începe la la strigătul dureros al victimei. În mod excepțional ar putea fi acel partener care a fost victima celuilalt (A. Boroș, 2014, p.700). În acest caz, este posibil ca numai unul dintre parteneri să fie tras la răspundere penală.

Referitor la elementul material, acesta se realizează prin săvârșirea unui raport sexual, indiferent că este unul protejat sau neprotejat (M. Udriou, 2017, p.585). Este vorba despre relații sexuale normale, apte să ducă la actul procreerii. Important este să evidențiem natura relațiilor sexuale, care trebuie să constea numai într-un raport sexual, nu și într-un act sexual. Legiuitorul a adoptat această poziție, deoarece numai prin raport sexual între persoane de sex diferit se poate realiza perpetuarea speciei umane. Așadar, per a contrario actele sexuale consimțite între subiecții sus-menționați nu cad sub incidența acestui text de lege, nefiind apte de procreere. Fapta subzistă ca infracțiune chiar dacă elementul material s-a realizat o singură dată. Având în vedere natura infracțiunii, incestul de poate comite și în mod continuat, adică pe o perioadă mai lungă de timp.

Urmarea imediată a incestului constă în atingerea adusă sau în lezarea valorilor sociale ocrotite de lege, fiind o infracțiune de pericol și nu de rezultat. Legătura de cauzalitate rezultă din simpla comitere a elementului material, ex re, incestul fiind o infracțiune de pericol abstract (M. Udriou, 2017, p.586).

Sub aspectul laturii subiective, forma de vinovăție cu care se comite fapta este intenția directă, făptuitorii cunoscând relațiile de rudenie dintre ei. Dacă subzistă eroarea cu privire la calitatea lor, atunci aceasta fiind o cauză de neimputabilitate, va înlătura caracterul penal al faptei. În opinia unor autori (S. Bogdan, D.A. Șerban, G. Zlati, 2014, p.739, M. Udriou, 2017, p.586), fapta se poate comite și cu intenție indirectă sau eventuală, dar personal am rezerve în acest sens, achiesând la părerea profesorului Tudorel Toader (T.Toader, 2009, p.141).

Sub aspectul formelor infracțiunii, incestul fiind o infracțiune intenționată, sunt posibile și actele preparatorii și tentativa, dar nu se pedepsesc. Incestul se consumă atunci când s-a realizat raportul sexual consimțit între rudele sus-menționate. Fapta nu este condiționată de producerea nici unui rezultat (aparitia unei stări de graviditate, sau chiar

a nașterii vreunui copil bolnav sau sănătos). Cum am menționat mai sus, această infracțiune se poate comite și în mod repetat, îmbrăcând astfel forma infracțiunii continuate. Sub acest aspect, infracțiunea poate cunoaște și un moment al epuizării, când activitatea infracțională a luat sfârșit, fie prin voința subiecților, fie prin intervenția organelor statului.

Sub aspectul sancțiunii, legiuitorul contemporan pedepsește actele de incest cu o sancțiune privativă de libertate, constând în închisoarea de la 1 la 5 ani, diminuând cuantumul duratei, în comparație cu Codul penal anterior.

În literatura de specialitate, s-a discutat mult despre modul de sancționare a incestului. Pentru a înțelege rațiunea acestor discuții, nu de putine ori aprinse, trebuie să plecăm de la aspectul criminologic al problemei. Astfel, din acest punct de vedere, cauzele incestului sunt diferite și variază de la o etapă istorică la alta, de la o tradiție la alta, sau în funcție de zona geografică la care facem referire. Abordarea criminologică este foarte importantă în acest context, deoarece unii autori sunt de părere că sancțiunea ar trebui să fie mai mult de natură medicală, decât de natură penală, cauzele incestului regăsindu-se printre rătăcirile pierdute ale minții umane (V. Cioclei, 2009, p.51). printre alte cauze ale incestului mai putem menționa și promiscuitatea, sărăcia, consumul de droguri, consumul de alcool, lipsa totală de educație, existența unor boli psihice, apartenența la o anumită religie, etc. personal sunt de părere că mai degrabă societatea ar merja pe eliminarea cauzelor ce conduc la incest și nu la încarcerarea făptuitorilor. Mai important este, în acest caz, o investigație medicală amplă, stabilirea unui diagnostic și mai apoi prescrierea și urmarea unui tratament de natură psihologică, completat poate cu unul de natură medicală.

Personal, consider că acești oameni trebuie mai degrabă ajutați decât izolați într-un mediu închis, unde problemele ce i-au determinat să comită această faptă s-ar acutiza.

CONCLUZII

Astfel, din cele prezentate mai sus, înțelegem că pretinsul caracter periculos al incestului nu rezultă din fapta în sine, ea fiind una consimțită, ci acesta rezultă din consecințele de natură biologică pe care le-ar putea avea, respectiv apariția unor copii cu grave malformații fizice sau psihice, incestul alterând calitatea genotipului speciei umane.

Nici urmările de natură morală nu sunt de ignorat, deoarece admiterea lor ar constitui o reală subminare a bazelor morale pe care se fundamentează familia, ca celulă de bază a societății.

Datorită particularităților acestei infracțiuni, au existat numeroase voci care au cerut dezincriminarea acestei infracțiuni, pe motiv că aceasta s-ar fundamenta mai mult pe motive de ordin medical și nu intră în sfera pericolității ce interesează dreptul penal.

Actualmente, actele sexuale, altele decât raporturile sexuale, nu reprezintă incest, deoarece lipsește pericolul biologic. Dar, aici legiuitorul se contrazice, prin aceea că incestul este poziționat în Cod ca infracțiune contra familiei și nu contra vieții sexuale sau a sănătății publice. Astfel, actele sexuale între persoanele arătate mai sus pun și ele în pericol la fel de mult moralitatea vieții de familie ca și raporturile sexuale. Observăm că, în Codul Penal Carol al II-lea textul era mult mai bun, incriminând orice fel de activități sexuale între rude, indiferent de sex și indiferent dacă există sau nu pericolul biologic. Opinez în sensul că, actul în sine este la fel de imoral și dezgustător indiferent că este un raport sexual sau un act sexual.

BIBLIOGRAFIE

- [1] Bogdan, Sergiu, Șerban, Doris Alina, Zlati George, *Noul Cod Penal Partea Specială. Analize, explicații și comentarii, perspectiva clujeană*, Ed. Universul Juridic, București, 2014
- [2] Boroi, Alexandru, *Drept penal. Partea Specială*. Ediția 2, Ed. C.H.Beck, București, 2014
- [3] Cioclei, Valerian, *Critica rațiunii penale, Studii de criminologie juridică și drept penal*, Ed. C.H.Beck, București, 2009
- [4] Pascu, Ilie, Lazăr Valerică, *Drept penal. Partea Specială*. Ed. Lumina Lex, București, 2004
- [5] Toader, Tudorel, *Drept penal român. Partea Specială*. Ediția a 4-a, revăzută și adăugită, Ed. Hamangiu, București, 2009
- [6] Udroi, Mihail, *Drept penal. Partea Specială*. Ediția 4, Ed. C.H.Beck, București, 2017
- [7] Codul penal din 2009, intrat în vigoare la data de 01.02.2014, art. 377.